

Falusi Márton

Vasasztal a tanösvényen

Ébredj, Csezemice Jánosa, bős darazsak nyalakodnak
 fonnyadt erszényén, herezacskóján a negédtől
 elteltett termésnek, e szélesség fügeérést
 nem produkál, mirigyekből hormon cseppje kiválik,
 spermicidek szavatolják, hogy se fogan, se fogamzik
 tőle a hajlandóság, asszonyom is pirulát nyel
 folyton, nedveimet bioszérum semlegesíti.
 Gombaölő gélt fityma alá kezeget picicé ujjbegy,
 makkom egészséges, pénisz, nemi szervem erektál.
 Fürdőfalra penészfolt elleni szert, ugye, raktál,
 mérget égérnek, elektromos indákat le ne rágjon,
 térfigyelő kamerák áramkörein ha cikázik,
 rézkloridot kotyvasztasz-e permetező-folából,
 hogy megelőzz szőlőperonoszpórát, lepereghet
 fűrt teli kacsról, gyöngye levél lisztharmatozástól,
 timsóval tetűrajt, mondd, széthessint-e türelmed,
 tápanyagot szívó lárvákon győz karalábéd?
 Őszi szüretre sereglik az erdőszéli vadászok
 keshedt, nem sarabolt szőlősorain csenevész fény.
 Gazda ha jár, puskával a vállán, ló, sose művel,
 bög vadkárkozó szarvas, be-betér, aranyérmes
 trófea; nincs, ki elűzze, pedig megnyílt az öröklés,
 elhanyagolt birtokra igényt bejelenteni szégyen,
 hogy szaszerolt bikaborju szerezzon vissza veszendőt,
 négyyszögöléből forgasson ki perelt anyaföldet
 csap-furatos szerszám, nem fűzi ehez jogos érdek.
 Gondolhatta-e Tattay Sándor, a szikla alatt, fent
 zárkózott, napszámra fogott földművesek egyszer
 munkát és napot itt hagyván szabadulnak a terhes
 rendtartástól, fellegi bár robotuk, de alantas?
 Kótyavetyélt kalyibánk ide kőhajítás, Füreden volt.
 Ritkítettük először szőlőit, terebélyes
 harrow sweet, idared, meteor meggy lombosodását,
 évenként a halál ahogyan lugasán igazított,
 szedte sok áldozatát, nagyapámat, vérrokonunkat
 mind, kiket ági vagyontárgy s túros hátú közös ló
 frusztrált; végig a kerten fűnyírót se taszajtott,
 bütykök szűk közeit fölverte a perje, azon túl
 semmi egyéb. Lapul orgona, dől szomszéd kerítésnek,
 irtja balek telek apraja-nagyja, kiadja szobáit
 három hónapon át ama porta, de seftje veszélyben,
 udvari cefre szagától iszkirizik lüke kuncsaft;
 nem hajigáltam férges körtét zöld szemeteszsák
 bélcsavarába, se komposztáló kasfonadékkba.

Pesztercére terül gumimatrac, üríték üveg sört,
göccen a göngyölegén, s hova hemperedik, veteményes
hűlt helye gyűjti be. Nincs zöldség, írmagja se, hírből
sem tud róla vitorlás, Belbuda küldte vevőkör,
kik versengve kicsengetik – ér, amit ér – aranyárát,
kékszalagon csupa széljegy, adásvételt parafálnak.
Vittünk más nyaralóba fenyőasztalt, a platóról
még Tahitótfaluból ide szánt bútordarab omlott
ránk, Badacsony csöpp nappalijában funkcionális
ifjúságom jellegadó használati tárgya.
Talpraesett geodéta legyen, ki beméri alappont
ismeretében, merre az arra, növénytakaróját
mely tájegység asszimilálja az ősi teleknek.
Két sztrádára szakad forgalmas felvezetőút
onnan, hol Budaörsi, Hegyalja keresztezi egymást,
apró kocka a ház, egy nyílás csak, mi csukottan,
légi vonalban több száz méterről felidézi
enteriőrjét; mázolt földmérési vasasztal
– így hívják, bizony ám! – tengerszinttől etalonná
tett kótája tövéből gukkerezünk panorámát.
Járjuk a sas-hegyi természetvédelmi tanösvény
északi lejtőjét, Kitaibel Pál revelált új
hüllőfajt pannon gyík néven e sziklaszegélyről;
s míg a magyar Linné keze gurgolya, hérics után nyúl,
– mennyi reliktum időtlenül él! –, s a fumana procumbens
termi törékeny látnivalóit, sárga virágát,
tülevelét, kikeletre kököröcsin, sztyeppei zárvány
nyílik, szorgalmas pionír svábok dolomitra
szőlőtőkétet telepítenek. Isteni nektárt
járvány pusztít, végül a szovjetek elpaterolják,
internálják munkamoráljukat; ócska örökzöld
díszcsemetékhez felparcelláznak, panelekkel
káderkráterre fuserálnak déli karéjt, palotákat,
mintha filoxérával fertőznék tudatunkat.
Visszaszorult a csikófark leplesmagva, bogyója,
kétlaki, hím ivarú egyedek növekednek a Sas-hegy
lankáin, gellérthegyi dülők rejtik a termős
flóravideket: a porzás útvonalába lakásunk
ablaka endemikus csalitot tár, ösztöneinket.
Orchideát dédelget társam, trópusi égöv
szín pompás koronáját, számolgatja bibéit,
mígnem cirnos iramlík, kap levelébe, a polcról
– távcsövön át lessük – lecibálja, cserépdarabokban
áll a hajópadló, szafarink helyszíne, mögénk rogy
nőstény párdúc, elejtve a tájat, tagbaszakadtan.